

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ο ύπολοχαγός Μωβίλ που ήταν της υπηρεσίας εκείνο το βράδυ, στο αεροδρόμιο Μπουρζέ, κατά τις ώρες και μισή τελείωσε την επιθεώρησή του. Όλα πήγαιναν καλά. Είπε στο δεκανέα της υπηρεσίας ότι, αν συνέβαινε τίποτε, θα τον εύρισκε στο μπάρ του αεροδρομίου, όπου θα έώρταζε τα Χριστούγεννα μαζί με τους άλλους αξιωματικούς και τράβηξε για κεί.

Μά καθώς προχωρούσε, διασταυρώθηκε με κάποιον άλλο αεροπόρο, ο οποίος φορούσε στολή πτήσεως κι' ό οποίος φώναζε με φωνή πένθιμη: «Καλά Χριστούγεννα, Μωβίλ!»

— Έσύ 'σαι, Ζιλλό; Πώς; Δεν έπηγες ακόμα στο μπάρ;

— Έλαβα διαταγή να πετάξω... Θα γιορτάσετε τα Χριστούγεννα χωρίς έμένα.

— Πώς;... Θα πετάξεις;... Τέτοια νύχτα; Χριστούγεννα;

— Ναι... Έτσι το θέλησε ο συνταγματάρχης...

Μεταξύ του ύπολοχαγού Ζιλλό και του τρομερού συνταγματάρχου Μωκλαίρ επικρατούσε μιá παληά αντίπαθεια. Ο συνταγματάρχης, πολύ άσπληρος, πολύ αϋταρχικός, είχε πάρει από κακό μάτι αυτόν τον πιλότο, γιό πλούσιων άστών, που είχε γίνει αεροπόρος μόνο και μόνο γιατί στο Παρίσι οι αεροπόροι είναι τα χαϊδεμένα παιδιά και κάνουν την πιό χαρούμενη ζωή. Μά αυτό ο Μωκλαίρ δεν το άνεχόταν. Είχε επιβάλλει στην μοίρα του σιδερένια πειθαρχία και δεν έπετρεπε ούτε την παραμικρή παρεκτροπή. Τους είχε απαγορεύσει μάλιστα να πηγαίνουν στο Παρίσι. Μά κι' εκείνοι, πιό πονηροί, έφερναν στην πλούσια λέσχη τους του αεροδρομίου όλο το Παρίσι: πολιτικούς, άνθρώπους των γραμμάτων, βεντέτες του θεάτρου και του κινηματογράφου και γλεντούσαν τρελλά. Ο Μωκλαίρ δεν έλεγε τίποτε,

εφόσον κανένα σκάνδαλο δεν είχε συμβή. Μά κάθε τόσο, τιμωρούσε έμμέσως έναν από τους γλεντζέδες αξιωματικούς του, επιβάλλοντάς του μιá άγγαρεία άπροσδόκητη.

Έτσι, κι' εκείνο το βράδυ, όταν έμαθε πως οι αξιωματικοί θα έώρταζαν με τον πιό λαμπρό τρόπο τα Χριστούγεννα, διάλεξε για θυμό του τον Ζιλλό: Την τελευταία στιγμή τον διέταξε κανονικώς να κάνη μιá δοκιμαστική πτήση με το «Π-25», διαρκείας δύο ώρων...

Έντιό γλέντι!... Έντιό ώραία φαγητά, μαγειρευμένα από έναν από τους πιό φημισμένους άρχιμαγειρούς του Παρισιού.

Ο Ζιλλό, που του άρεσε ή καλοφαγία, είπεν ίκετευτικά στον Μωβίλ: «Θά βάλης στην μπάντα μερικές λιχουδιές και για μένα, έ;»

Έπειτα τράβηξε για τα ύπόστεγα. Του έβγαλαν άπ' το ύπόστεγο το περίφημο «Π-25», ένα αεροπλάνο που μόλις χθές είχε κάνει την πρώτη του πτήση.

Μιá νυχτερινή πτήσις δεν είναι ποτέ καθόλου ευχάριστο πράγμα για έναν πιλότο. Φαντασθήτε λοιπόν τί είναι μιá πτήσις τη νύχτα των Χριστουγέννων, μ' ένα μηχανήμα άδοκίμαστο και με τέτοιο διαβολεμένο κρύο.

Ο Ζιλλό αναστέναξε πικρά και σκαρφάλωσε στο αεροπλάνο. Του έδωσαν καλά σφραγισμένα, τα μηχανήματα που θα καταχωρούσαν τις περιπέτειες της πτήσεώς του και δοκίμασε τις μηχανιές κι' έπειτα τον μοτέρ με την μυστική έλπίδα μιáς άβαρίας που θα γινόταν άφορμή να ματαιωθή ή πτήσις... Μάταιη έλπίδα όμως!... Όλα λειτουργούσαν περίφημα... Ο πιλότος κύτταξε την ώρα, κι' έπειτα ύψώνοντας το χέρι του, έδωσε το σύνθημα της άπογειώσεως. Έπειτ' από λίγες στιγμές, ο Ζιλλό έγκατέλειπε την γή, όπου γιώρταζαν τα Χριστούγεννα...

Άσφαλώς δεν σκόπευε να επιδείξη κανένα ζήλο! Ένας χρόνος στην αεροπορία τον είχε θεραπεύσει από τον αρχικό του ζήλο. Θα έκτελούσε εύσυνειδήτως την άποστολή του κι' έπειτα από δυό ώρες, θα ξανακατέβαινε στη γή, καταρμένος τον ήλίθιο που έφευρε τα αεροπλάνα και αυτόν τον διάβολο, το συνταγματάρχη του, που έκανε μιá τέτοια κατάχρησι της έξουσίας του.

Το κρύο ήταν πολύ δυνατό και μέσ' από τα γάντια του, κοκκάλωνε τα χέρια του αεροπόρου.

Σέ λίγο, κάτω άπ' το αεροπλάνο το Παρίσι έλαμπε γεμάτο έκατομμύρια φώτα. Κεί κάτω, ή Όπερα σπιθηροβολούσε σαν ένα ύπέροχο κόσμημα, τα μεγάλα βουλευτάρτα έλαμπαν σαν ποτάμια διαμαντιών... Πιό πέρα, τα Ηλύσια φαινότουσαν σαν μιá φαντασμαγορία... Όλ' αυτά θα ήσαν ξεχειλισμένα από ανθρώπους που γιώρταζαν!... Τα φανάρια των ύπερπολυτελών αυτοκινήτων θα έρριχναν φωτεινές δέσμες... Τί χαρές, τί εύτυχίες στην άπέραντη μεγαλόπολι!...

Άργά, το αεροπλάνο ανέβαινε τώρα προς άλλες λάμψεις. Ο χριστουγεννιάτικος ούρανός είχε ανάψει όλα του τα φώτα

Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...

μέσα στην παγωμένη νύχτα. Και ήταν μία γιορτή πιό λαμπρή από της γης!... Πόσα άστρα!... Σίγουρα, ο Θεός θά είχε προσθέσει κι' άλλα... Τις άλλες νύχτες δέν ησαν τόσο πολλά!...

Φαινόταν στον Ζιλλό πώς απ' τη γη ανέβαιναν μυρωδιές των πιό έκλεχτων λιχουδιών. Ήταν νηστικός, ο φτωχός, γιατί δέν είχε θελήσει νά φάη τίποτε από πείσμα.

Τό αεροπλάνο, έν τώ μεταξύ, εξακολουθούσε ν' ανεβαίνει, τά φώτα λιγότευαν, έσθυναν. Τά άστρα, αντίθετως, πολλαπλασιαζόντουσαν. Θά ώρκιζόταν κανείς, ότι έτρεχαν από τά θάθη του αίθέρου, για νά δούν τó θέαμα πού τους παρουσίαζε ένας αεροπόρος, καταδικασμένος, μία τέτοια ευτυχισμένη νύχτα, νά μανουβράρη όλομόναχος στο χάος.

Σιγά - σιγά μία νάρκη πλημμύριζε τόν Ζιλλό. Κατάλαβε πώς είχε φτάσει σέ μεγάλο ύψος. Κύτταξε τó ύψόμετρο πού έδειχνε 3.500 μέτρα. Ήταν αρκετό τó ύψος αυτό για μία πρώτη πτήση. Έπρεπε τώρα νά προετοιμάση τήν κάθοδο, όσο τó δυνατόν πιό άργά, κάνοντας μία καμπύλη πρós τó βορρά και νά ξαναγυρίση στο Μπουρζέ, όπου ο φίλος του ο Μωβίλ θά του είχε φυλάξει μισό κοττόπουλο και κανένα ποτηρι σαμπάνια. Έπιασε ένα μοχλό κι' άρχισε νά μανουβράρη για τó κατέβασμα. Μά, αντί νά κατέβη τó αεροπλάνο, ανέβηκε περισσότερο και τó ύψόμετρο έδειξε διαδοχικά 3600—3700 και σέ λίγο 4000 μέτρα! Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ο Ζιλλό κυριεύθηκε από άνησυχία. Κάποια άβραρία θά είχε γίνει χωρίς άλλο στις μηχανές. Τό αεροπλάνο δέν τόν υπάκουε! Σάν τρελλό, ανέβαινε, ανέβαινε, μέ μία ταχύτητα πού μεγάλωνε διαρκώς. Τί νά έκανε;

Οί αεροπόροι έχουν μία περίεργη μοιρολατρεία! Λένε δηλαδή: «ό,τι είναι νά γίνη άς γίνη...» Έτσι ο Ζιλλό έπαψε νά μανουβράρη τούς μοχλούς του κι' άρχισε νά παρακολουθί με κέφι σχεδόν τó ύψόμετρο, πού έδειχνε τώρα 5000 μέτρα. Τό κεφάλι του θάραινε, μία άκατανίκητη και γοητευτική νύστα τόν πλημμύριζε, ένιωθε τόν έαυτό του άποσπασμένο απ' όλα, άδιάφορο.

Τό τρομερό ροχαλητό του μοτέρ τόν νανούριζε τώρα. «Άσφαλώς ή μηχανή θ' ανάψη», σκεπτόταν μέ βεβαιότητα. Μία ιδέα τόν παρηγορούσε: ο άγριος Μωκλαίρ θά είχε τó θάνατό του θάρος στη συνείδησί του κι' άσφαλώς δέν θά πήγαινε στον Παράδεισο!... Έπειτα, τί λαμπρή αποθέωσις τó νά πεθάνη μία χριστουγεννιάτικη νύχτα, τήν ώρα πού τó Θεό Βρέφος έρχεται στον κόσμο! Ο Ζιλλό θά ήθελε νά καπνίση για τελευταία φορά τήν πίπα του, μά έπρεπε γι' αυτό νά κάνη μερικές δύσκολες κινήσεις, και ή παραμικρή κίνησις του ήταν σωστό μαρτύριο... Κύτταζε τó άπέραντο στράτευμα των άστρων, πού του έκλειναν τó μάτι σάν νά τόν προσκαλούσαν. «Έρχομαι! τούς φώναξε. Μήν άνυπομονήτε! Σέ λίγες στιγμές είμαι δικός σας!...» Είδε, σάν σ' ένα

σύντομο όνειρο, νά περνάη ή ζωή, ή λιγοστή ζωή του: ή παιδική του ηλικία, στο μεγάλο οικογενειακό τους σπίτι, κοντά στο Παρίσι, τά παιχνίδια, τó φούτ-μπάλλ, τó σχολείο, έπειτα τó τέννις όπου συνάντησε τήν Σεσίλ. Η φτωχή μικρού-

λα!... Είχαν άρραβωνιαστή. Θά τήν παντρευόταν όταν θά τελείωνε τή θητεία του και θάμπαινε ως διευθύνων μηχανικός στα μεγάλα εργοστάσια αυτοκινήτων του πεθερού του... «Ω! πόσο τήν άγαπούσε!... Αυτή τήν ώρα ή Σεσίλ θα γλεντούσε εύθυμα κι' ούτε θά φανταζόταν ότι ο μνηστήρ της πέθαινε. Έπειτα παρουσιάστηκε στην όθόνη της μνήμης του ή άσπρη όψι του τρομερού Μωκλαίρ. Κι' έπειτα...

Έκείνη τή στιγμή, ή άλυσίδα των άναμνήσεων έσπασε. Ένα καινούργιο γεγονός είχε συμβή. Μέσο στο πλήθος των άστρων, ένα άστρο φαινόταν νά μεγαλώνη, νά μεγαλώνη όσο τó άκυβέρνητο αεροπλάνο ανέβαινε πρós αυτό. Σέ λίγο τó αεροπλάνο πλανιόταν πάνω απ' αυτό τó άστρο, όπου φαινότουσαν καθαρά ή σκοτεινές κηλίδες των δασών του, ή άσημένιες γραμμές των ποταμών του, οί όγκοι των βουνών του. Ένα φώς άλλόκοτο φώτιζε αυτόν τόν καινούργιο κόσμο, άποκαλύπτοντας τις περίπλοκες οικοδομές του, τά παλάτια του, τά σπίτια του, μαζεμένα γύρω απ' τά σταυροδρόμια... Τό αεροπλάνο πλησίαζε πειά σέ μία πολιτεία μεγάλη σάν τó Παρίσι, μά πιό λαμπρά φωτισμένη. Κι' ο άέρας ο ίδιος ήταν, φρεσκο, ανάλαφρος, άρωματισμένος. Ο Ζιλλό ξεχώριζε τά άπύργους, δώματα, χτίρια άλλόκοτα, τέτοια πού φανταζόταν άσπρη διαβάζοντας τή «Χαλιμά», καμωμένα όλα από μία φωτεινή ύλη.

— Ποιά είναι αυτή ή άλλόκοτη χώρα; άναρωτιόταν ο Ζιλλό. Δέν θυμάμαι καμμία παρόμοια στη γη... Σίγουρα δέν είμαι πειά στη γη! Όστόσο, άναπνέω καλύτερα απ' όπουδήποτε άλλο... Άς δούμε πού θά μέ πάη αυτό τó διαβολομηχάνημα;... κι' άφησε στο αεροπλάνο του τή φροντίδα νά τόν οδηγήση... Δέν πρέπει νά εναντιώνεται κανείς στη μοίρα!

Τό αεροπλάνο προσγειώθηκε χωρίς νά χτυπήση στο κέντρο μιας άπέραντης πλατειάς κι' ο μοτέρ σταμάτησε επί τέλους. Είχαν φτάσει. Άπειρο πλήθος μικροσκοπικών πλασμάτων είχε τρέξει, μά στεκόταν σέ αρκετή άπόστασι από τήν ούρανοκατέβητη βολίδα. Ήσαν μικροκαμωμένοι άντρες και μικροκαμωμένες γυναίκες, ντυμένοι μέ μεγαλοπρεπή ρούχα, των οποίων ή άποχρώσεις αποτελούσαν μία γοητεία για τά μάτια. Αυτοί οί μικροσκοπικοί άνθρωποι έμοιαζαν πολύ μέ τούς ανθρώπους της γης. Η όψι τους δέν είχε τίποτε τó άποκρουστικό και τó ύφος τους δέν ήταν καθόλου έχθρικό. Άπεναντίας, έδειχναν μεγάλη εύχαριστησι για τήν άφιξι ενός ξένου στον κόσμο τους.

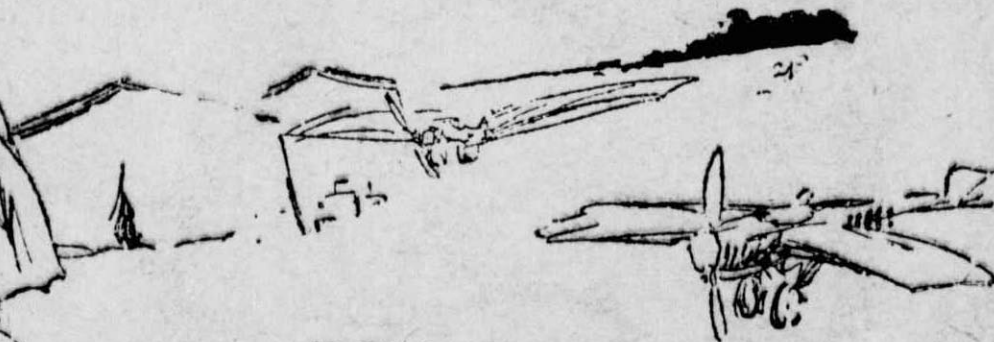
Ο Ζιλλό κατέβηκε απ' τó αεροπλάνο του και προχώρησε, πράγμα πού έκανε τó πλήθος νά παραμερίση και νά τραθηχτή πρós ένα παλάτι πού κατείχε τó κέντρον της πλατειάς. Άμέσως, ή μεγάλη πόρτα του παλατιού άνοιξε, και βγήκε έξω μία λαμπρή συνοδεία από εύπατριδες, παισιωμένη από μία διπλή σειρά χρυσοστόλιστων σωματοφυλάκων, πού, αντί άλλου όπλου, είχαν ένα άσημένιο ραβδάκι. Ο μεγαλοπρεπέστερος απ' αυτούς τούς μεγιστάνες προχώρησε πρós τόν Ζιλλό, ο οποίος έβγαλε μέ σεβασμό τó καπέλλο του. Τότε κι' ο λαμπρός κείνος μεγιστάν έβγαλε μέ μεγάλη ευγένεια τó χρυσό σκούφο του κι' είπε σέ άψογη γαλλική στον αεροπόρο:

— Κύριε ύπολοχαγέ, καλώς ώρίσατε στο κράτος μου.

— Μεγαλειότατε, άπάντησεν ο Ζιλλό, καταλαβαίνοντας πώς έχει νά κάνη μέ βασιλέα, ή ύποδοχή της Μεγαλειότητός σας μέ συγκινηί άπείρως. Μά πού βρίσκομαι;

— Στην Πόλι του Φωτός, πρωτεύουσα του πλανήτου Άφροδίτη, του οποίου ήγεμών είμ' έγώ, ο βασιλεύς Κούξ, δούλος σας.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Ο Ζιλλό τράβηξε για τά ύπόστεγα

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
ΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

στη μέση του δρόμου, μακριά, κοντά σε μία μικρή γέφυρα. Ήταν κάτι σαν ένα στενόμακρο πανέρι... Μέσα στο πανέρι ήταν κάτι άσπρο, άκαθόριστο...

— Σπάσου! φώναξε στον οδηγό. Δεν βλέπεις;...

Εκεί, μπροστά τους, λίγο πιο πέρα από το θωρακισμένο αυτοκίνητο ήταν ένα στενόμακρο πανέρι, στη μέση του ορόμου. Μέσα στο πανέρι ήταν ένα παιδάκι!

Το παιδάκι ήταν ώμορφο, ήσυχο, χαριτωμένο. Ήταν παιδί Ευρωπαίων...

— Περίεργο!... ψιθύρισε ο Μπράγιαν. Μοιάζει σαν το Θείο Βρέφος...

Κι' έκανε το σταυρό του. Ο σι, πτώτης, σαστισμένος, έσκυψε το κεφάλι και το προσκύνησε. Ο υπολοχαγός Χόμς δεν μιλούσε. Από τα μάτια του έπεσαν κυλούσαν δάκρυα.

— Και τώρα;... ρώτησε πάλι ο Μπράγιαν. Τι θα κάνουμε; Ο υπολοχαγός Χόμς σηκώθηκε δίχως να ξέρη τί να κάνει.

— Να σε πάρη η όργη, Μπράγιαν! φώναξε, ξεσπώντας στο λοχία. Δεν βλέπεις ότι οι άγγλοι παράτησαν στη μέση του δρόμου αυτό το παιδάκι;... Ποιος ξέρει τι έκαναν στους γονείς του!... Δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι, έδω πέρα!... Πρέπει να το πάρουμε στις καλόγρηες της Σίντρας...

Και σκύβοντας πήρε το πανέρι στα χέρια του. Αυτό το στενόμακρο πανέρι ήταν μία μικρή πλεχτή κούνια...

— Θα γυρίσουμε λοιπόν πίσω; ψιθύρισε ο Μπράγιαν.

— Μά βέβαια! Έσύ, στη θέσι μου, τί θα έκανες;

— Τό ίδιο, κύριε υπολοχαγέ!... Τί άλλο μπορούσα να κάνω; Έπειτα, είναι νύχτα Χριστουγέννων... Σαν απόψε γεννήθηκε ο Χριστός... Κι' αυτό τώρα το μωρό... Που θρέθηκε ξαφνικά μπροστά μας... Θα έλεγε κανείς πως είναι...

Κι' ο Μπράγιαν σαστισμένος δεν τόλμησε ν' αποτελειώση τη φράσι του.

Ο υπολοχαγός Χόμς γύρισε στο αυτοκίνητο. Οί "Αγγλοι τὰ έχασαν κι' αυτοί μπροστά σ' εκείνο το μυστηριώδες παιδί. Γονάτισαν μπροστά του, έκαναν το σταυρό τους και το προσκύνησαν. Εκείνο τους κύτταζε και χαμογελούσε...

— Έμπρός!... Δρόμο για την Σίντρα!... φώναξε ο Χόμς. Πρέπει να πάρουμε πρώτα στο μοναστήρι...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο έκοψε λοξά από την γέφυρα και κατηφόρησε προς την Σίντρα.

— Τό νου σας!... είπεν ο Μπράγιαν στους στρατιώτες. Να μη ρίξη κανείς ούτε μία σφαίρα, για να μη το τρομάξουμε...

Τὰ εξημερώματα οί "Αγγλοι έφτασαν στο μοναστήρι. Παρέδωσαν το παιδάκι στις καλόγρηες και τράβηξαν για να κάψουν την Βεντάσσα, την σφηκοφωλιά των Ίνδων. Μά όταν έφθασαν εκεί πέρα, το χωριό ήταν άδειο!...

Τόν μόνο Ίνδο που θρήκαν ήταν ένας γέρος φακίρης... Οί "Αγγλοι τότε κατάλαβαν το τέχνασμα των Ίνδων. Είχαν κλέψει ένα παιδί, από τους λευκούς και το είχαν θάλει στη μέση του δρόμου για να καθυστερήσουν το θωρακισμένο αυτοκίνητο. Οί "Αγγλοι έτσι, ή θα γύριζαν στο φυλάκειο ή θα τραβούσαν για το μοναστήρι. Μά σ' αυτό το μεταξύ οί Ίνδοί θα πρόφταναν ν' αδειάσουν το χωριό τους...

Κι' έτσι έγινε. Οί "Αγγλοι ωστόσο δεν λυπήθηκαν. Είχαν περάσει μία παράξενη χριστουγεννιάτικη νύχτα...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΟΥ ΜΠΩΣΑΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

τί κάνει, έσκυψε και κύτταζε τὰ γυαλωμένα πειά μάτια του άγνωστου. Έξαφνα έγινε πελιδνή και τραθήχτηκε πίσω, τρέποντας σύγκορμη. Ο άλήτης ξαφνιασμένος την είδε κατόπιν να σκύβη πάλι, νάνοιγη το πουκάμισο του μαύρου και να κυττάη το δέρμα του. Ήταν λευκό!

— Ω Θεέ μου! Θεέ μου! ωλόλυξε ή νέα γυναίκα. Και κύτταξε άπληστα τὰ χαρακτηριστικά του νεκρού.

Άμέσως τότε τράβηξε την περρούκα που σκέπαζε το κεφάλι του και, βλέποντας τὰ ξανθά μαλλιά που έκρυβε, έθγαλε μία διαπεραστική κραυγή.

Είχε άναγνωρίσει στο νεκρό μαύρο τον σύζυγό της!

...Ανακάλυψαν άργότερα ότι ο Νέντ είχε καταστρώσει λεπτομερώς από μήνες το σχέδιο αυτής της ληστείας και, χωρίς την παρουσία του άλήτου στο σπίτι του, το κόλπο του θα πετύχαινε και δεν θα τον άνακάλυπτε κανείς, ούτε ή ίδια ή γυναίκα του. Δεν έμαθαν όμως ποτέ άν ο άλήτης τόν σκότωσε από συμπάθεια προς την άνυπεράσπιστη γυναίκα ή από λύσσα γιατί είχε ματαιώσει τὰ δικά του σχέδια.

ΚΑΘΡΗΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— Σε πόση απόστασι θρискόμαστε απ' τη γη;

— Σε απόστασι είκοσι δισεκατομμυρίων λευγών!

— Διάβολε! φώναξε ο Ζιλλό. Δεν θα μπορέσω να ξαναγυρίσω απόψε για να προφτάσω το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στη λεσ, μας.

— Μήν ανησυχείτε... Θα σάς ήταν δυσάρεστο να γιορτάσετε τὰ Χριστουγεννα με την συντροφιά μας;...

— Πώς, εκανε ο Ζιλλό, γιορτάζετε και σεις τὰ Χριστούγεννα;

— Α! περήφανε άνθρωπε της γης, φαντάζεσαι ότι ο Ίησοϋς έγινε ανθρωπος για σάς μόνο;

Ο αεροπόρος κατάλαβε πόσο λογική ήταν ή παρατήρησις αυτή κι' ακολούθησε τόν βασιλέα Κουζ στο παλάτι, όπου τον παρουσίασε στην ώραία σύζυγό του, βασίλισσα Σά και στα 28 παιδιά του που ησαν τὸ ενα ωραιότερο από τὸ άλλο. Κάθησαν κατόπιν στο τραπέζι κι' ο Ζιλλό έφαγε φαγητά εξαιρετικά νόστιμα, κι' άγνωστα έντελώς καθώς και πιοτά, που θύμιζαν τὸ νέκταρ των Όλυμπίων. Ένώ έτρωγαν, ο Κουζ του μιλούσε για τις συνήθειες των κατοίκων της Αφροδίτης. Σ' αυτό τὸ εύλογημένο άστρο, δεν υπήρχαν ούτε πλούσιοι, ούτε φτωχοί, άγνοούσαν τόν πόλεμο και τις άρρώστειες κ' οί άνθρωποι ησαν ύποδειγματα άρετης. Τὸ έγκλημα δεν υπήρχε, ούτε ψεμα, ούτε δικαστήρια, ουτε φυλακές, ούτε και στρατός.

Αφού έφαγαν, ο Κουζ ώδήγησε τόν ξένο του στο άεροπλάνο του και, άφου τόν άποχαιρέτησε με συγκίνηση, ο αεροπόρος μπήκε μέσα και ξεκίνησε, ξαναγυρίζοντας πάλι στη γη...

Όταν τὸ άεροπλάνο προσγειώθηκε πάλι στο Μπουρζέ, οί άλλοι αεροπόροι έτρεξαν και θρήκαν τόν Ζιλλό μισοαναίσθητο.

— Αγαπητό μου παιδί! τὸυ φώναξε ο τρομερός συνταγματάρχης. Τι έκανες;... Τι τρέλλα!

— Π; έκανε ο Ζιλλό συνεργόμενος.

— Κατέρριψες μ' ένα άεροπλάνο άγνωστό σου τὸ ρεκόρ σὲ ύψος. Έφτασες τις 14.000 μέτρα!

Ο Ζιλλό μεταφέρθηκε θριαμβευτικά στην λέσχη, όπου συνέχισαν την έορτή προς τιμήν τὸυ νέου άσσου της αεροπορίας, ο οποίος δεν πιστευε ακόμα πως τὸ ταξίδι στην Αφροδίτη ήταν όνειρο.

Πάντως από εκείνη την ήμέρα, κέρδισε την εύνοια τὸυ συνταγματάρχου Μωκλαϊρ και σὲ λίγο καιρό παντρεύτηκε και την δεσποινίδα Σεσίλ.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

«Φόξ» με αυτό τ' όνομα, όλοι χαμογελούσαν ειρωνικά και της έδειχναν την πόρτα. Η Μάριον Ιητούρας τότε συλλογίσθηκε ότι έπρεπε να πάρη ένα ψευδώνυμο και τὸ άπεφάσισε με τις έξης σκέψεις:

— Ποιος μπορεί να μ' έμποδίση ν' αλλάξω τ' όνομά μου; Κανείς. Άς παρω λοιπόν ένα από τὰ πιο άριστοκρατικά όνόματα της Αμερικής. Από σήμερα θα λέγωμαι Νταϊβις, Μάριον Νταϊβις!...

Κι' έτσι έκανε. Τις ίδιες άλλωστε δυσκολίες συνάντησε κι' ή Τζιν Χάρλοου, ή γόησσα με τὰ πλατινένια μαλλιά. Τὸ πραγματικό της όνομα είναι Τζιν Κάρπεντερ. Μά, ο σκινοθέτης της γρήγορα της έδωσε να καταλάβη ότι δεν της ταίριαζε αυτό τ' όνομα. Η Τζιν τότε ανέθεσε στην γκουβερνάντα της να της θρη ένα ώμορφο όνομα.

— Η μητέρα μου, πριν παντρευτή, λεγόταν Χάρλοου... της άπάντησε εκείνη.

— Λαμπρά! έκανε ή Τζιν Κάρπεντερ. Μου άρέσει αυτό τ' όνομα. Σ τὸ έξης θα με λένε Τζιν Χάρλοου!...

Η Μαίρη Πίκφορντ πάλι λέγεται Μαρία Σμίθ κ' ή Λωρέτα Γιούγκ λέγεται Γκραϊτχεν Γιόγκ.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει ένα πολύ παράξενο γαλλικό όνομα. Την λένε Λουσίλ λὲ Συέρ. Την Ζαννέτ Γκαϊόνορ την έλεγαν άλλοτε Λάουρα Γκαϊνερ, με τ' όνομα αυτό δεν ταίριαζε με τη γλυκειά και άθώα προικωπικότητά της. Γι' αυτό πήρε ψευδώνυμο.

Η Λούπε Βελέζ τέλος στο πιστοποιητικό της γεννήσεώς της αναφέρεται ως Μαρία Γκουανταλούπε Βελέζ!

Δ. ΜΟΝΤΓΟΚΜΜΕΡΥ